

Høringsnotat

Polaravdelingen

Dato: 3. mars 2026

Saksnr: 26/1003

Høringsfrist: 3. juni 2026

FORSLAG TIL FORSKRIFT OM BESØKSBIDRAG FOR LONGYEARBYEN

Innhold

1	Innledning.....	2
2	Bakgrunn	2
2.1	Nærmere om behovet for besøksbidrag	2
2.2	Gjeldende rett	4
3	Nærmere om forslaget til forskrift om besøksbidrag for Longyearbyen	4
3.1	Formål	4
3.2	Geografisk virkeområde.....	5
3.3	Besøksbidrag ved overnatting	5
3.4	Besøksbidrag for cruise	7
3.5	Unntak fra plikten til å betale besøksbidrag	8
3.6	Innbetaling av besøksbidrag til Longyearbyen lokalstyre	9
3.7	Opplysningsplikt	11
3.8	Tvangsmulkt.....	11
3.9	Forfalt besøksbidrag og forsinkelsesrenter	12
3.10	Regnskap for bruk av inntektene fra besøksbidraget.....	12
3.11	Ikrafttredelse	13
4	Økonomiske og administrative konsekvenser	13
4.1	Inntekspotensialet.....	13
4.2	Utgifter for Longyearbyen lokalstyre, inkludert Longyearbyen havn	14
4.3	Utgifter for overnattingssteder og cruiseselskaper.....	14
4.4	Utgifter for besøkende til Longyearbyen.....	15
5	Forslag til forskrift om besøksbidrag for Longyearbyen	15

1 Innledning

I dette høringsnotatet foreslår Justis- og beredskapsdepartementet en forskrift om besøksbidrag for Longyearbyen. Det foreslås en overnattingsavgift, og en avgift for passasjerer som går i land fra eller går om bord i konvensjonelle cruiseskip og ekspedisjonscruiseskip i Longyearbyen. Forskriften er hjemlet i Lov om besøksbidrag (besøksbidragloven) av 20. juni 2025 nr. 104. Det tas sikte på at forskriften trer i kraft 1. januar 2027.

Formålet med å innføre et besøksbidrag i Longyearbyen er å finansiere offentlig infrastruktur og offentlige tjenester som er en forutsetning for reiselivsaktivitet i Longyearbyen, og andre tjenester for reiselivet.

Frist for høringsinnspill er 13. mai 2026.

Forskriftsforslaget har vært fremlagt for Det interdepartementale polarutvalg som ikke har hatt merknader til at forslaget sendes på høring.

Besøksbidragsloven legger kompetansen til å gi forskrift om besøksbidrag for Longyearbyen til Kongen, se lovens § 4-1. Dette innebærer blant annet at forskriftskompetansen kan delegeres til regjeringen og departementene. Justis- og beredskapsdepartementet vil i etterkant av forskriftsfastsettelsen vurdere om det skal legges frem en kongelig resolusjon med forslag om å delegere forskriftsmyndigheten til departementet. Dette vil gi større fleksibilitet ved eventuelle behov for forskriftendringer.

2 Bakgrunn

2.1 Nærmere om behovet for besøksbidrag

Reiselivet på Svalbard har vært i gradvis vekst siden tidlig på 1990-tallet. I perioden 2013 til 2019 var det en vedvarende vekst i antall gjestedøgn på om lag 50 % (Visit Svalbard, 2023). Under pandemien var det en nedgang, men antallet turister var tilbake på et høyt nivå i 2022, med omtrent 148 000 (Visit Svalbard, 2022). I 2025 hadde tallet på gjestedøgn steget til omtrent 180 000 (Visit Svalbard, 2025). Antall gjester som ankommer med konvensjonelle cruise har holdt seg noenlunde stabilt fra 2012 til 2025, og pleier å ligge på rundt 40 000 i året. Antallet gjester som ankommer med ekspedisjonscruise har økt jevnt, og lå i 2025 på omtrent 28 000 (Visit Svalbard, 2025).

Infrastrukturen i Longyearbyen er dimensjonert for å betjene et gruvesamfunn, og ikke lokalsamfunnet slik det har utviklet seg, med et betydelig antall tilreisende gjennom store deler av året. Reiselivsaktiviteten i Longyearbyen fører til økt slitasje på en allerede presset infrastruktur, noe som utløser høyere vedlikeholdskostnader og gir et økt investeringsbehov. Samtidig er en velfungerende infrastruktur og annen offentlig tjenesteyting en grunnleggende forutsetning for fremveksten av reiselivsaktiviteten på Svalbard.

Av Meld. St. 26 (2023–2024) Svalbard, følger det at Regjeringen vil utarbeide et forslag til regelverk for besøksbidrag for Longyearbyen. Inntektene skal øremerkes utgifter til infrastruktur og annen offentlig tjenesteyting som er en forutsetning for reiselivsaktiviteten. I meldingen heter det videre at deler av inntektene skal tilgodeses Longyearbyen lokalstyre, og at ordningen med besøksbidrag i Longyearbyen skal være et pilotprosjekt.

Meld. St. 26 (2023–2024) Svalbard, ble behandlet i Stortinget 19. november 2024. Samme dag sendte Nærings- og fiskeridepartementet og Justis- og beredskapsdepartementet forslag til besøksbidragslov på høring. Forslaget inneholdt i § 15 en bestemmelse om adgang til å fastsette en egen forskrift om besøksbidrag for Longyearbyen. Denne bestemmelsen beskrev betalingsgrunnlaget for avgiftsplikten og hva besøksbidraget kan bidra til å finansiere, men overlot i stor grad til forskriften å gi nærmere regler om beregning av avgiften og avgiftens størrelse, innkreving, tvangsmulkt, tvangsgrunnlag, forsinkelsesrenter og opplysningsplikt.

I §§ 3-1 og 1-2 i det lovforslaget som etter høringen ble fremmet for Stortinget (Prop. 96 L (2024-2025)), ble det foreslått en noe annen innretning på bestemmelsen om adgang til å fastsette egen forskrift for Longyearbyen, sammenlignet med det som var sendt på høring. Dette hadde sin årsak i høringsinnspill, men også i arbeid med lovstruktur. I dette lovforslaget ble det lagt opp til en tydeligere lovforankring av beregning av bidraget, størrelsen på bidraget, innkreving, tvangsmulkt mv. Dette ble gjort ved å henvise fra bestemmelsen om adgang til å gi egen forskrift for Longyearbyen, og til relevante bestemmelser i de deler av besøksbidragsloven som gjelder for fastlandet, samtidig som det ble gitt mulighet for stedlige tilpasninger som er nødvendig for Longyearbyen. Videre ble besøksbidragslovens overordnede formål presisert (se utkastets § 1-1), ved å angi hvilke reiselivsrelaterte fellesgoder et besøksbidrag for Longyearbyen kan brukes til å finansiere.

Stortinget vedtok besøksbidragsloven i juni 2025, og sluttet de seg da til regjeringens forslag om adgang til å gi forskrift for Longyearbyen, med noen justeringer. I stedet for proposisjonens forslag om en tydeligere lovforankring ved at fastlandsregelverkets bestemmelser om beregning av bidraget, størrelsen på bidraget, innkreving, tvangsmulkt mv. ble gjort gjeldende for Longyearbyen, vedtok Stortinget en fullmaktsbestemmelse tilnærmet lik den som ble sendt på høring. Bestemmelsen lyder:

§ 4-1 Besøksbidrag for Longyearbyen

Kongen kan gi forskrift om besøksbidrag for Longyearbyen. Besøksbidraget kan betales som en avgift for omsetning av overnatting i Longyearbyen, og som en avgift for hver passasjer som går i land fra eller går om bord i konvensjonelle cruiseskip og ekspedisjonscruiseskip i Longyearbyen.

Besøksbidraget skal finansiere offentlig infrastruktur og offentlige tjenester som er en forutsetning for reiselivsaktivitet i Longyearbyen, og andre tjenester for reiselivet.

I forskrift etter første ledd kan det fastsettes regler om blant annet:

- a. Beregning av avgiften og avgiftens størrelse*
- b. Innkreving*
- c. Tvangsmulkt, tvangsgrunnlag og forsinkelsesrenter*
- d. Opplysningsplikt og unntak fra taushetsplikt*
- e. Klage og betalingsutsettelse*
- f. Fritak fra avgiften*

I arbeidet med besøksbidragsloven og utforming av bestemmelsen om adgang til å gi egen forskrift for Longyearbyen, har departementet har vært opptatt av lokal

involvering og forankring. Det er blant annet avholdt møter i Longyearbyen 4. februar 2025 og 18.-19. september 2025, og departementet har mottatt skriftlige innspill i etterkant av dette.

2.2 Gjeldende rett

Det finnes i dag flere forskjellige avgifter og gebyrer på Svalbard, der besøkende enten direkte eller indirekte er med på å betale for ulike goder, tjenester og tilbud.

I motsetning til alminnelig skatt som skal finansiere offentlige utgifter generelt, er formålet med disse avgiftene og gebyrene å sørge for inndekning av utgifter til spesifikke formål.

Noen eksempler på slike avgifter og gebyrer er miljøavgift for tilreisende til Svalbard, farvanns-, sikkerhets-, og losavgift samt avgifter for bruk av Svalbard lufthavn. Disse avgiftene har imidlertid andre formål, og inntektene fra avgiftene vil ikke kunne benyttes til de formål besøksbidraget skal dekke.

For kommersielle reisearrangører og individuelle tilreisende gjelder også en plikt til å stille forsikring eller likeverdig garanti til dekning av det offentliges utgifter i forbindelse med redning ved reiser til visse områder av Svalbard, se feltsikkerhetsforskriften § 16 første og tredje ledd.

Cruiseselskapene betaler også blant annet kai- og passasjervederlag når de legger til kai i Longyearbyen havn, men disse midlene er underlagt visse begrensninger etter havne- og farvannsloven § 32.

Etter departementets vurdering er det ikke hjemmel i dagens ulike regelverk for Svalbard til å innføre en ny ordning for besøksbidrag, der inntektene er øremerket til ulike typer infrastruktur og tjenestetilbud som er en forutsetning for reiselivet, eller andre tjenester for reiselivet.

3 Nærmere om forslaget til forskrift om besøksbidrag for Longyearbyen

3.1 Formål

Departementets forslag til formålsbestemmelse i forskriftens § 1 har tilnærmet samme ordlyd som besøksbidragsloven § 4-1 annet ledd, der det fremgår at en besøksbidragsordning i Longyearbyen skal finansiere «offentlig infrastruktur og offentlige tjenester som er en forutsetning for reiselivsaktivitet i Longyearbyen, og andre tjenester for reiselivet». «Offentlig infrastruktur» og «offentlige tjenester» inkluderer infrastruktur som vei, vann og avløp. Ordlyden åpner også opp for at skilting, traseer og toaletter er omfattet. Det samme gjelder fortau, gangveier, reasfaltering, og opparbeiding av parkeringsplasser for scooter og busser i sentrum. Ordlyden medfører også at tiltak knyttet til natur og kulturmiljøer faller utenfor hva de innkrevde midlene i Longyearbyen kan brukes på, i motsetning til besøksbidragordningen på fastlandet. Tiltak for slike formål kan isteden søkes dekket av Svalbards miljøvernfond.

Med «andre tjenester for reiselivet» mener departementet andre former for «myk» infrastruktur som besøksstyring, informasjonstiltak og reisemålsledelse. For begge alternativene ligger det imidlertid en begrensning i at det må være tale om

tjenester og infrastruktur som er en forutsetning for reiselivsaktivitet i Longyearbyen.

3.2 Geografisk virkeområde

Departementet foreslår at forskriftens geografiske virkeområde reguleres i § 2 og at forskriften avgrenses til å gjelde innenfor Longyearbyen arealplanområde. Longyearbyen er, med øygruppens eneste flyplass, et knutepunkt for tilreisende til Svalbard. I tillegg til å ha et betydelig antall besøkende, er Longyearbyen transittsted for reisende til andre deler av øygruppa og også snuhavn for ekspedisjonscruiseturismen. Longyearbyen er dermed største mottaker av reisende til øygruppa, og opplever størst press knyttet til infrastruktur og tjenester. Det vil være her behovet for et besøksbidrag er størst, sammenlignet med de andre lokalsamfunnene på øygruppen. Derfor er det naturlig at både avgiftsplikt og bruk av midler knytter seg til aktivitet i Longyearbyen planområde, eller aktivitet som har base i Longyearbyen.

3.3 Besøksbidrag ved overnatting

Departementet foreslår i forskriftens § 3 første ledd første punktum å etablere en avgiftsplikt pålydende 60 kroner per person per overnattingsdøgn for overnatting i Longyearbyen. Alternativt foreslås det en avgiftsplikt pålydende 3 % av vederlaget som betales for overnattingen slik som for fastlandet, se kap. 3.3.

3.3.1 Hvem skal betale?

Etter bestemmelsen vil den klare hovedregelen være at alle som overnatter på en overnattingsvirksomhet nevnt i § 3 første ledd første punktum har plikt til å betale overnattingsavgift, uavhengig av formålet med oppholdet. Departementet er opptatt av å holde de administrative kostnadene nede for både de avgiftspliktige og for Longyearbyen lokalstyre som skal administrere ordningen. Få unntak fra betalingsplikten gjør regelverket lettere tilgjengelig, og reduserer også behovet for ordninger som vil øke de administrative kostnadene, for eksempel fordi det må opprettes refusjonsordninger. I enkelte tilfeller er det likevel gode grunner for unntak fraplikten til å betale besøksbidrag. Disse omtales nærmere under punkt 3.5.

3.3.2 Hvilke overnattingsformer omfattes?

I § 3 første ledd foreslår departementet videre å regulere hvilke overnattingsformer som er omfattet av avgiften. Forslaget innebærer at alle tradisjonelle overnattingsformer i utgangspunktet omfattes, og opplistingen i bestemmelsen er ikke ment å være uttømmende, jf. henvisningen til «annen overnattingsvirksomhet». Når det gjelder hytter bemerker departementet at adgangen til utleie av hytte på Svalbard er begrenset, se svalbardmiljøloven § 85.

At overnattingsavgiften også gjelder privat utleie følger av bestemmelsen. Departementet ønsker likevel å presisere at overnattingsavgiften ikke bare gjelder for utleie i næringsvirksomhet, eller for kommersielle overnattingsbedrifter. Omfanget av privat utleie av overnattingssteder er forholdsvis stort i Longyearbyen. Overnattingstjenesten som de private tilbyr er sammenlignbar og i

direkte konkurranse med de kommersielle tjenestene. Formålet med besøksbidraget tilsier derfor at også slik utleie omfattes.

I § 3 annet ledd foreslår departementet at plikten til å betale besøksbidrag gjelder der kunden disponerer overnattingsstedet mellom kl. 24:00 og 06:00 og under 30 dager sammenhengende. Vilåret om at leieforholdet må vare under 30 dager sammenhengende presiserer at avgiftsplikten gjelder korttidsleie, og avgrenser mot utleie til boligformål.

Departementet foreslår i § 3 tredje ledd at avgiftsplikten oppstår når overnattingen påbegynnes.

3.3.3 Beregningsgrunnlaget – fast kronebeløp eller prosentvist påslag?

Avgiften kan settes til et fast nominelt beløp per gjest per natt, eller som en prosentsats på overnattingsprisen.

I Prop. 96 L (2024-2025) Lov om besøksbidrag, la departementet opp til at overnattingsavgiften i Longyearbyen skulle beregnes som et påslag i pris på 3 prosent av vederlaget som betales for overnattingen, tilsvarende løsningen som ble forslått for en overnattingsavgift i fastlands-Norge. Med prosentsats vil det ikke være behov for inflasjonsjustering, og den relative prisforskjellen mellom ulike tilbud opprettholdes. Videre vil en prosentsats normalt være administrativt enklere, fordi det ikke vil være behov for å hente inn informasjon om antall gjester for å kunne beregne avgiften.

Lokale reiselivsaktører og lokalstyret har gitt klart uttrykk for at de ønsker løsningen med fast, nominelt beløp pr. person per natt. Forholdene i Longyearbyen er mindre og mer oversiktlige enn de fleste kommuner i fastlands-Norge. På grunn av dette har lokalstyret tilgang på god statistikk fra Visit Svalbard, som inneholder all nødvendig informasjon om antall gjester, lengde på opphold osv., fra nesten alle overnattingssteder i byen. I Longyearbyen er dermed et fast beløp per person per overnatting enklere å administrere enn en prosentsats. Reiselivet viser også til at fast beløp per person per natt er lettere å forklare for gjestene.

Videre vil en overnattingsavgift som beregnes ut fra en prosentsats på overnattingsprisen føre til at en gjest på et dyrt hotell betaler mer i overnattingsavgift enn en gjest på et billigere alternativ. Fotavtrykket, eller slitasjen på fellesgoder eller infrastruktur, vil imidlertid være det samme, og kostnaden bør derfor fordeles flatt på alle som bruker fellesgodene.

Basert på lokale ønsker og hensynet til enkel administrasjon av ordningen som foreslås for Longyearbyen mener departementet at det er gode grunner som taler for et fast nominelt beløp. Det er imidlertid gode argumenter også for prosentvist påslag – for eksempel at relativ prisforskjell mellom ulike tilbud opprettholdes, eller at det ikke vil være behov for inflasjonsjustering. Departementet ønsker derfor å høre begge måter å beregne besøksbidraget på, og ber om høringsinstansenes synspunkter.

3.3.4 Besøksbidragets størrelse

Når det gjelder størrelsen på fast beløp foreslår departementet, også etter innspill fra lokale aktører, 60 kroner pr. person per natt.

Et prosentvis påslag kan beregnes ut fra årlig snittpris per rom. Eksempelvis var snittprisen for Longyearbyens statistikkpliktige hoteller og gjestehus i 2025 2230 kroner. Ved 3 % på overnattingspris slik som for fastlandet blir dette ca. 67 kroner per døgn. En gjennomsnittsgjest vil dermed betale ca. 180 kroner utfra dagens gjennomsnittlige oppholdstid på ca. 2,7 døgn. Etter departementets syn er dette et moderat beløp, som utgjør en liten andel av reisebudsjettet, slik at etterspørselen etter overnatting ikke vil påvirkes i særlig grad.

Beløpene på henholdsvis 60 og 180 kroner vil måtte indeksreguleres. Det foreslås derfor at departementet gis hjemmel til å endre størrelsen på beløpet i tråd med prisindeksen. Slik kan departementet enkelt sikre at størrelsen på bidraget er tilpasset prisutviklingen i samfunnet, se forskriften §§ 3 første ledd siste punktum og 4 siste punktum.

3.3.5 Krav til spesifikasjon

Departementet foreslår i § 3 fjerde ledd at overnattingsavgiften som legges på gjestens regning skal spesifiseres. For gjesten må det fremgå hva som betales for selve overnattingstjenesten, og hva som er overnattingsavgift til Longyearbyen lokalstyre. Lokalstyret har behov for å vite avgiftsgrunnlaget og beregnet avgift av kontrollhensyn, og virksomhetene har en egeninteresse med hensyn til økonomistyring og effektiv rapportering. Departementet foreslår at kravet til dokumentasjon gjelder så vel private utleiery som utleie i næring. Departementet foreslår ingen formkrav til dokumentasjonen i forskriften, og antar at enkle løsninger som minimum angir opplysninger om ytelses art og omfang, angivelse av partene, tidspunkt og sted for levering av ytelsen, vederlag og betalingsforfall og angivelse av avgifter knyttet til transaksjonen, er tilstrekkelig.

3.4 Besøksbidrag for cruise

Departementet foreslår i forskriftens § 4 første punktum å etablere en avgiftsplikt pålydende 180 kroner for personer som går i land fra eller går om bord i konvensjonelle cruiseskip eller ekspedisjonscruiseskip i Longyearbyen. Departementet mener satsen må vurderes opp mot nivået som foreslås over, jf. beregning av fastbeløp per døgn for overnattingsavgiften. Da den gjennomsnittlige besøkende til Longyearbyen sover ca. 3 netter på hotell blir dette i gjennomsnitt 180 kroner.

Konvensjonelle cruisefartøy er som regel store skip med et høyt antall passasjerer. Disse skipene har en rekke fasiliteter om bord og kjennetegnes ved relativt kort liggetid ved kai. Ekspedisjonscruise kjennetegnes ved mindre skip med snuavn i Longyearbyen. Dette innebærer at passasjerene på ekspedisjonsskip ankommer Longyearbyen med fly. Ofte vil disse gjestene overnatte ved en overnattingsvirksomhet i Longyearbyen før ombordstigning eller etter ilandstigning.

Forslaget innebærer at besøksbidraget for cruise bæres av den enkelte passasjer. Avgiftssubjektet, det vil si den som har plikt til å beregne, kreve inn og betale avgiften til Longyearbyen Lokalstyre, er derimot den som tilbyr tjenesten, dvs. cruiseselskapet eller rederiet, se departementets forslag til § 6 under.

I forskriftens § 4 annet punktum foreslår departementet at betalingsplikten bare gjelder ved første gangs i land- eller ombordstigning.

3.5 Unntak fra plikten til å betale besøksbidrag

Unntak for enkelte typer overnattingsformer vil kunne være konkurransevridende og øke de administrative kostnadene ved ordningen, for eksempel ved at det må lages refusjonsordninger. Departementets utgangspunkt er derfor at det skal være få fritak for overnattingsavgiften og besøksbidraget for cruise.

Departementet har for det første vurdert om arbeidere som bor på brakkerigg (bedriftsleire) skal unntas avgiftsplikt. Bedriftsleire etableres i forbindelse med behov for å innkvartere arbeidere. Dette kan være helt nødvendig, fordi det ikke er kapasitet på de kommersielle overnattingsstedene. Med avgjørende vekt på at overnatting i bedriftsleire ikke tilbys på det åpne markedet, og at unntak for denne overnattingsformen derfor ikke er konkurransedrivende, foreslår departementet at denne overnattingsformen unntas avgiftsplikt. Departementet viser til forslaget i § 5 første ledd.

Departementet har videre vurdert om fastboende skal unntas fra avgiftsplikten. I følge lokale reiselivsaktører er det mulig for overnattingsstedene å skille mellom fastboende og øvrige i sine eksisterende systemer. Dette gjør at fastboende relativt enkelt kan holdes utenfor, uten at det kreves for mye administrasjon.

Departementet antar også at omfanget av fastboende som tar inn på hotell er forholdsvis lite. Med avgjørende vekt på at både lokalstyret, som ev. må administrere en refusjonsordning, og lokale reiselivsaktører ønsker unntak for denne kategorien, foreslår departementet at fastboende unntas fra avgiftsplikten, se forslaget til § 5 første ledd.

Departementet foreslår at gjester ved UNIS Guest House unntas fra avgiftsplikten. UNIS Guest House skiller seg fra det kommersielle markedet fordi tilbudet kun er tilgjengelig for forskere og andre med tilknytning til UNIS. Overnattinger der kan heller ikke bestilles på det åpne markedet, og konkurransen mellom gjestehuset og kommersielle aktører vil derfor være svært begrenset. Unntak for UNIS Guest House vil også være enkelt å administrere, ettersom det kun er snakk om ett overnattingssted, og booking skjer direkte til UNIS. Departementet foreslår derfor at gjester ved UNIS Guest House unntas fra avgiftsplikten, se forslaget til § 5 første ledd.

Departementet foreslår i § 5 annet ledd at mannskap på konvensjonelle cruiseskip og ekspedisjonscruiseskip unntas fra plikten til å betale besøksbidrag for cruise. Longyearbyen havn oppgir at de får lister over passasjerer, slik at mannskap relativt enkelt kan holdes utenfor med eksisterende løsning – og uten at det må lages nye systemer som er administrativt og økonomisk byrdefulle. Når det gjelder øvrige ev. ikke-betalende passasjerer på cruisebåter vurderer departementet derimot at disse ikke skal unntas avgiftsplikt, av hensyn til en administrativt enkel løsning.

Dagsturbåter er små fartøy som kjører i nærområdene rundt Isfjorden, med forholdsvis kort varighet og uten overnatting. Passasjerene vil normalt bo på hotell eller andre overnattingstilbud i Longyearbyen, og derfor være pålagt å betale overnattingsavgift. Departementet mener at dagsturbåter ikke er cruisevirksomhet i tradisjonell forstand, og det vil være en uforholdsmessig avgiftsbelastning dersom

disse gjestene også skal kreves for 180 kroner i besøksbidrag for cruise. Særlig gjelder dette når turer med disse båtene bare varer i noen timer, foregår i Isfjordområdet og som hovedregel utøves av lokalt baserte reiselivsaktører. Departementet foreslår derfor at denne kategorien unntas fra plikten til å betale besøksbidrag, se forslaget til § 5 annet ledd.

Passasjerer i snuhavnanløp, der cruiset enten starter eller slutter i Longyearbyen havn, vil normalt måtte bo på hotell før eller etter cruiset. Departementet har vurdert om disse også bør unntas betalingsplikt for overnattingen, slik at denne kategorien gjester ikke avkreves dobbel avgift. Departementet viser til at en slik ordning vil være krevende å administrere. For det andre mener departementet at cruisepassasjerer som deltar på mange dagers cruise, ikke kan sidestilles med de som er passasjerer på dagsturbåtene. På denne bakgrunn mener departementet at besøksbidraget for cruise og overnattingsavgiften for denne kategorien må behandles som to separate avgifter. Vi foreslår derfor ikke unntak fra overnattingsavgiften for passasjerer i snuhavnanløp.

Det kan også oppstå situasjoner hvor en person avslutter et cruise i Longyearbyen, for så å delta på et nytt cruise over flere dager med et annet fartøy. Her oppstår spørsmålet om vedkommende skal betale besøksbidrag for begge cruisene. Dette vil medføre en relativt stor kostnad for passasjerene det gjelder, og det kunne i prinsippet tenkes unntak for denne situasjonen. Samtidig vil et unntak medføre administrasjonskostnader, ved at det enten må etableres et system hvor personen ikke betaler den andre avgiften, eller et system hvor personen får den ene avgiften refundert. Et sentralt formål med besøksbidraget for Longyearbyen er at det skal være enkle regler som er lette å administrere. Dette hensynet mener departementet veier tyngst, og den foreslåtte løsningen innebærer derfor at personer som avslutter et cruise i Longyearbyen, for så å starte et nytt cruise fra Longyearbyen, betaler besøksbidrag for begge cruisene.

3.6 Innbetaling av besøksbidrag til Longyearbyen lokalstyre

I § 6 foreslår departementet at det er den fysiske eller juridiske personen som mot betaling omsetter overnatting, eller cruisetjenesten, som pålegges avgiftsplikten. Selv om avgiften bæres av siste ledd i salgstransaksjonen, dvs. av gjestene, vil det være upraktisk om både norske og utenlandske privatpersoner skulle beregne og betale avgiften selv. Det er etter departementets vurdering derfor den som driver overnattingsvirksomheten eller tilbyr cruise mot betaling, som bør ha plikten til å beregne, innkreve og betale avgiften til Longyearbyen lokalstyre, og dermed defineres som avgiftssubjektet. Samme prinsipp brukes for merverdiavgift til staten i fastlands-Norge. Også denne avgiften bæres av siste ledd i transaksjonsskjeden, men beregnes og betales av siste omsetningsledd.

Det er i dag utbredt at formidling av overnattingstjenester skjer via plattformselskaper. Airbnb, Hotels.com og Booking.com er eksempler på slike, som formidler tjenestene til private og kommersielle utleierye mot provisjon. I flere europeiske land benytter skattemyndighetene de store plattformselskapene til å fasilitere innkrevingen av turistskatt. Dette innebærer at plattformselskapene krever inn skatten fra de besøkende på betalingstidspunktet, og deretter innbetaler skatten til innkreivingsmyndigheten uten direkte involvering fra overnattingstilbydere.

Departementet har vurdert om forskriften skal pålegge plattformsselskapene ansvaret for å betale inn avgiften til Longyearbyen lokalstyre, istedenfor den som driver overnattingsvirksomheten, i de tilfeller der overnattingstilbyderen benytter seg av et plattformsselskap.

Hovedargument for en slik løsning er at Longyearbyen lokalstyre da kan forholde seg til et par, store aktører istedenfor flere små private aktører som håndterer avgiften på egne vegne. Departementet antar videre at det vil være forenklerende for privatpersoner å sette vekk håndtering av avgiften til formidlingsselskapet, og at det er en større risiko for at avgiftskravet ikke betales der den private part skal håndtere avgiften selv.

Hvis besøksbidragsordningen innrettes med fast beløp per person per natt vil løsningen fravike fra hvordan ordningen med en overnattingsavgift er tenkt i fastlands-Norge, hvor det er lagt opp til en prosentsats. Dersom det legges opp til et tredjepartsansvar i Longyearbyen vil plattformsselskapene derfor måtte forholde seg til, og lage systemstøtte for, ulike ordninger for fastlands-Norge og for Svalbard, noe som blir krevende. Dette er også erfaringen fra andre land der plattformsselskapene må forholde seg til ulike satser i ulike områder, innad i et land. En mulig løsning kunne være å ha prosentsats på akkurat denne typen overnatting (privat utleie), mens avgiftsplikten for øvrige overnattingsformer er et fast nominelt beløp på. Departementet legger imidlertid til grunn at en slik løsning både gir et uoversiktlig regelverk, og er administrativt krevende å få på plass. Selv om lokale aktører har tatt til ordet for et tredjepartsansvar i forskriften er der derfor departementets vurdering at avgiftsplikten pålegges den som driver overnattingsvirksomheten, selv om avgiftssubjektet benytter et formidlingsselskap til å formidle overnattingstjenesten for seg. Departementet viser til forslaget § 6 første ledd.

På tilsvarende måte som det ville vært uhensiktsmessig at lokalstyret må forholde seg til den enkelte overnattingsgjest med tanke på innkreving av bidrag, mener departementet at det vil være lite hensiktsmessig dersom lokalstyret må forholde seg til den enkelte cruisepassasjer for å få krevd inn besøksbidraget for cruise. Departementet foreslår derfor i § 6 at det er cruiseselskapet- eller rederiet den som har plikt til å beregne, kreve inn og betale avgiften til Longyearbyen Lokalstyre, via Longyearbyen havn. Longyearbyen havn krever allerede inn andre avgifter fra cruiseselskapene og har derfor systemer på plass for å håndtere en ekstra avgift.

For små båter (under 24 meters lengde) er det ingen meldeplikt til havnen om anløp. Havnen har derfor ikke oversikt over disse båtene, som heller ikke betaler vederlag og avgifter gjennom den vanlige betalingsordningen. Båtene betaler på automat som står på kaia, og besøksavgiften kan legges inn som en ekstra avgift på automaten. Å opprette et eget og bedre system for disse båtene vil derfor innebære store administrasjonskostnader. Departementet foreslår derfor at disse båtene fortsetter å betale i selvbetjeningsautomaten, selv om dette innebærer at betaling av avgift fra den enkelte er basert på tillit.

Departementet bemerker for øvrig at alle båter, også de under 24 meters lengde, skal melde adkomst til Sysselmasteren, med informasjon om turoperatør, navn på fartøy, noe kontaktinfo og makskapasitet på båten. Antall passasjerer og deres navn, som er opplysningene som havnen trenger for å kontrollere innbetalt avgift, er imidlertid ikke del av den informasjonen. Sysselmasteren opplyser at det på sikt kan være mulig å legge inn ekstra rapporteringskrav om antall passasjerer sine

systemer. I et slikt tilfelle antar departementet at informasjonsdeling mellom Sysselmesteren og Longyearbyen havn kan bidra til å bedre kontrollen av innbetalt avgift for disse båtene.

3.7 Opplysningsplikt

I forslaget til § 7 foreslår departementet en bestemmelse om opplysningsplikt. Bakgrunnen for en slik bestemmelse er at Longyearbyen lokalstyre som avgifts- og innkrevingsmyndighet har behov for tilgang til opplysninger som er nødvendige for å kontrollere grunnlaget for beregning, innkreving og betaling av avgiften.

I første ledd foreslår departementet at alle kommersielle overnattingsvirksomheter i Longyearbyen og de som omsetter cruisetjenester hvert kvartal skal rapportere opplysninger som er nødvendige for å kontrollere grunnlaget for beregning, innkreving og betaling av avgiften, til Longyearbyen lokalstyre, eller den lokalstyret bestemmer.

Tallene fra Visit Svalbard dekker ikke det private utleiemarkedet og det finnes ingen oversikt over dette markedet i Longyearbyen i dag. Longyearbyen lokalstyre har derfor ikke grunnlag for å kontrollere beregning, innkreving og betaling av avgiften fra dette segmentet. I annet ledd foreslår departementene derfor en opplysningsplikt for private utleiere av bolig, inkludert sekundærbolig, i Longyearbyen, til Svalbard skattekontor. Selve skatteplikten for inntekter av kortidssutleie følger av Svalbardskatteloven, og skal rapporteres til Svalbard skattekontor ifm. skattemeldingen, dvs. årlig. Skattemeldingen gir imidlertid kun informasjon om leieinntektene, og ikke antall gjestedøgn eller antall gjester. Departementet foreslår derfor en meldeplikt for disse opplysningene.

Departementet vurderer videre at rapporteringen bør skje med hyppigere intervaller enn årlig, av hensynet til en effektiv kontrollmulighet, og foreslår derfor at utleier kvartalsvis skal gi melding til Svalbard skattekontor med de overnevnte opplysningene. Skattekontoret vil her fungere som mottak for opplysningene, som sendes videre til Longyearbyen lokalstyre. Her må det etableres en kanal for utveksling av opplysninger. Departementet legger til grunn at de lokale forholdene er såpass små at dette kan gjøres uten store administrative kostnader. Skattekontoret skal kun fungere som mottak for opplysninger fra det private utleiemarkedet, da tallene fra Visit Svalbard dekker det øvrige behovet. Departementet viser til forslaget til § 7 annet ledd.

I forslaget til bestemmelse i § 7 tredje ledd foreslår departementet en generell opplysningsplikt for alle pliktsubjekter etter forskriften. Etter forslaget kan Svalbard skattekontor og Longyearbyen lokalstyre pålegge den avgiftspliktige å gi særskilte opplysninger som trengs for kontroll av grunnlaget for avgiften. Dette kan for eksempel være nødvendig der Longyearbyen lokalstyre har grunn til å tro at et pliktsubjekt har unndratt seg betalingsplikt, eller der opplysninger som er rapportert inn etter første eller annet ledd er mangelfulle eller utilstrekkelige. I et slikt tilfelle trenger lokalstyret og skattekontoret en hjemmel for å innhente nødvendige opplysninger. Departementet viser til forslaget til § 7 tredje ledd.

3.8 Tvangsmulkt

For å sikre en effektiv gjennomføring av regelverket må det være muligheter for å sanksjonere overtredelser. Tvangsmulkt brukes ofte til å fremtvinge levering av pliktige opplysninger. Dersom de opplysningspliktige ikke oppfyller plikten etter §

7, foreslår departementet at dette kan sanksjoneres ved å ilegge en ukentlig tvangsmulkt, se forskriftsforslagets § 9 første ledd.

Departementet foreslår at det maksimalt kan ilegges tvangsmulkt tilsvarende fem ganger rettsgebyret per dag, dvs. fem ganger 1 345 kroner (per 1. januar 2026). Departementet viser til § 9 annet ledd i forskriftsforslaget.

Når det gjelder grensen for hvor høyt den samlende mulkten kan bli viser departementet til at de betalingspliktiges omsetning kan variere mye. Av denne grunn mener departementet at tvangsmulkten bør fastsettes på grunnlag av subjektets omsetning, slik at mulkten løpende reflekterer betalingsevnen.

Lokalstyret kan i særlige tilfeller redusere eller frafalle påløpt tvangsmulkt. Dette er regulert i forvaltningsloven § 51 tredje ledd. Departementet foreslår derfor ikke å ta inn en bestemmelse om dette i forskriften. Det følger av videre av forvaltningsloven § 51 annet ledd annet punktum at tvangsmulkt ikke påløper dersom etterlevelse blir umulig, og årsaken til dette ikke ligger hos den ansvarlige. Departementet ser derfor heller ingen grunn til å ta inn en tilsvarende bestemmelse i forskriften. Forhold knyttet til illeggelse av tvangsmulkt kan påklages særskilt, jf. forvaltningsloven § 51 siste ledd første punktum.

3.9 Forfalt besøksbidrag og forsinkelsesrenter

Når det gjelder forfalt besøksbidrag og forsinkelsesrenter foreslår departementet foreslår at de bestemmelsene om dette som er vanlige i sektorlovgivningen tas inn i forskriften. Dette innebærer at forfalt avgift er tvangsgrunnlag for utlegg, se forslag i § 9 første ledd, og renter for forsinket betaling følger reglene i forsinkelsesrenteloven, se forslag i § 9 annet ledd.

Når det gjelder tvangsfullbyrdelse bemerker departementet at lov om besøksbidrag § 5-2 viser til at tvangsfullbyrdselsloven § 2-14. Det følger av denne bestemmelsen namskompetansen for noen lover er flyttet til kommunen. Dette vil også gjelde for besøksbidragsloven. For de kommunene som velger å innføre besøksbidrag vil altså kommunen selv, og ikke namsmannen være namsmyndighet. Når det gjelder namsmyndighet på Svalbard er dette regulert i Svalbardloven § 5 (3). Her fremgår det at er Sysselmeisteren som er namsmann på Svalbard. Departementet ser ingen grunn til å endre denne ordningen for forfalte krav etter forskriften om besøksbidrag for Longyearbyen.

3.10 Regnskap for bruk av inntektene fra besøksbidraget

Departementet foreslår at Longyearbyen lokalstyre hvert år skal legge frem et regnskap for bruken av inntektene fra besøksbidraget. Forslaget skiller seg fra ordningen på fastlandet, hvor kommunene etter besøksbidragsloven § 2-2 skal utarbeide en plan for bruken av inntektene. Begrunnelsen bak kravet er å bidra til transparens om pengebruken og til debatt om hvilke tiltak som bør prioriteres lokalt. Bakgrunnen for at departementet foreslår en annen løsning i Longyearbyen enn for fastlandet henger sammen med at det på fastlandet er kommunene selv som skal avgjøre om det skal innføres et besøksbidrag. Før det kan gjøre dette må de ha lagt frem en plan for bruken av inntektene, en plan som må være godkjent av departementet før avgiften kan tre i kraft, jf. besøksbidragsloven § 2-2 tredje ledd. Denne ordningen er ikke praktisk for Longyearbyen, hvor det ikke avgjøres av

lokalstyret, men av Kongen, om det skal innføres et besøksbidrag. Dette følger direkte av besøksbidragsloven.

3.11 Ikrafttredelse

I forslaget til § 11 foreslår departementet at forskriften trer i kraft 1. januar 2027.

Departementet legger opp til at forskriften vedtas mellom 4 og 6 måneder før ikrafttredelse, slik at overnattingsvirksomhetene og cruiseselskapene har noe tid til å innrette seg – både med tanke på systemer for innkreving og innbetaling til Longyearbyen lokalstyre, og slik at reiselivsnæringen gis noe tid til å dekke inn bidraget i prisingen av overnattings- eller cruiseopphold, som ofte er kjøpt og betalt lenge før overnattingen eller cruiset finner sted. For overnatting eller cruise som er bestilt og betalt før vedtakelsestidspunktet legger departementet til grunn at besøksbidraget må kunne innkreves inn i etterkant, på tidspunktet betalingsplikten inntreffer etter §§ 3 og 4. Departementet viser til at dette er vanlig praksis i andre europeiske land som har innført tilsvarende ordninger. I møter med næringen og Longyearbyen lokalstyre har departementet fått opplyst at de vil bygge på eksisterende systemer der det ikke må gjøres store tilpasninger, og at det derfor ikke er behov for mye tid til å innrette seg.

4 Økonomiske og administrative konsekvenser

4.1 Inntekspotensialet

Besøksbidragsplikten gjelder for besøkende til Longyearbyen, både de som bor på hotell og andre overnattingssteder, og de som er på cruise. Forventet inntekt fra er avhengig av antall overnattingsgjester og cruisepassasjerer, og nivået på besøksbidraget.

Det ene alternativet er en overnattingsavgift på 60 kroner pr. overnattingsdøgn. I 2025 var det registrert 180 000 gjestedøgn i Longyearbyen. Med en overnattingsavgift på 60 kroner vil inntekspotensialet være på ca. 10,8 mill. kroner. Det andre alternativet er at besøksbidraget settes til 3 pst av overnattingsprisen, slik som på fastlandet. Den gjennomsnittlige prisen for et romdøgn var 2 230 kroner. Med et besøksbidrag på 3 pst, vil inntekspotensialet være på omtrent 12 000 000 kroner.

I tillegg foreslås et besøksbidrag for cruise på 180 kroner ved første gangs i land- eller ombordstigning. I 2025 var det 70 000 cruisepassasjerer. Med et besøksbidrag for cruise på 180 kroner vil inntekspotensialet være på omlag 12,6 mill. kroner årlig.

I sum vil dette kunne gi brutto årlige inntekter fra besøksbidrag i størrelsesorden 23,4 mill. kroner årlig dersom overnattingsavgiften er et fast beløp. Dersom overnattingsavgiften er 3 pst av prisen for overnattingen, vil besøksbidraget i sum kunne gi brutto årlige inntekter i størrelsesorden 24,6 mill. kroner. I beregningen er det ikke tatt hensyn til noen administrative kostnader knyttet til innkreving og forvaltning. Som det fremgår under anslås disse p.t. å være beskjedne, men de netto inntektene Longyearbyen lokalstyre vil ha fra besøksbidraget, vil som følge av kostnader til administrasjon reduseres noe.

4.2 Utgifter for Longyearbyen lokalstyre, inkludert Longyearbyen havn

Longyearbyen lokalstyre er innkrevingsmyndighet etter forskriften. Lokalstyret opplyser at de i all hovedsak kan løse innkrevingsoppgaven med eksisterende systemer, og uten behov for å bygge opp mye ny systemstøtte. De administrative kostnadene rundt det systemtekniske ved innkrevingsoppgaven antas derfor å være små. Selv om det er vanskelig å anslå, antyder lokalstyret at administrering av en besøksbidragsordning vil kreve en 20-50% stilling.

For både ordningen med nominelt beløp og prosentsats vil det være enkelte etableringskostnader. Longyearbyen lokalstyre opplyser at det enkleste vil være å administrere en ordning med et nominelt beløp. Det legges derfor til grunn at administrasjonskostnadene ved et nominelt beløp vil være noe lavere. For innkreving av en prosentsats vil man imidlertid kunne se hen til og tilpasse innkrevingsordninger som utvikles av kommuner på fastlandet.

Longyearbyen lokalstyre vil også være ansvarlig for å forvalte midlene. Innføring av besøksbidrag vil derfor få konsekvenser for lokalstyrets interne regnskap- og budsjettarbeid, men også her opplyser lokalstyret at dette håndteres innenfor allerede eksisterende systemer for økonomiforvaltning. De ev. administrative kostnadene må derfor også her antas å være beskjedne.

Plikten til å fremlegge et spesifisert regnskap etter forskriften § 2 vil være et noe mer utfyllende krav enn gjeldende regnskapsplikter etter Svalbardloven § 40 med videre henvisninger. Departementet legger til grunn at dette ikke vil medføre store administrative kostnader, ettersom regnskapskravet etter forskriften ikke medfører en stor utvidelse av regnskapskravene lokalstyret allerede har. På samme måte som forpliktelsene etter Svalbardloven § 40, skal også dette regnskapet sendes til departementet. I tillegg skal det legges ut offentlig.

Besøksbidraget for cruise skal kreves inn via Longyearbyen havn, som eies av Longyearbyen lokalstyre. Longyearbyen havn opplyser at de i hovedsak kan håndtere innkrevingen gjennom allerede eksisterende systemer for innkreving av vederlag og avgifter, og estimerer på den bakgrunn at utgifter til administrasjon og innkreving vil være lave.

Det legges til grunn at administrative kostnader for det offentlige i forbindelse med innkreving dekkes av inntekter fra besøksbidraget.

4.3 Utgifter for overnattingssteder og cruiseselskaper

Cruisenæringen og de kommersielle overnattingsvirksomhetene i Longyearbyen opplyser at innkreving av avgiften fra kunde og betaling av denne til innkrevingsmyndigheten, i utgangspunktet kan håndteres innenfor eksisterende systemer, og uten behov for å bygge opp mye ny systemstøtte. De økonomiske og administrative kostnadene anslås derfor å bli lave. Longyearbyen lokalstyre skal ikke bare kreve inn midler, men også forvalte ordningen og midlene. Det er derfor naturlig at de får dekket sine utgifter til dette. Reiselivsnæringen kan ha etableringskostnader, men departementet har i møter med næringen fått opplyst at mange hoteller allerede har rubrikk for turistskatt inne i sine systemer, så det er ingen store kostnader knyttet til dette. Selv om noen kostnader vil påløpe ifm. rapportering til Longyearbyen lokalstyre, innebærer dette alt i alt at overnattingsbedriftene ikke bør trenge lang tid på å innrette seg. Departementet vurderer at etableringskostnadene trolig vil være så små at det ikke er

hensiktsmessig at bedriftene skal bruke ressurser på å få dette kompensert. Derfor foreslås det at bedriftene ikke får kompensasjon for etableringskostnadene.

4.4 Utgifter for besøkende til Longyearbyen

For besøkende til Longyearbyen vil avgiften innebære at kostnaden ved å overnatte i Longyearbyen eller dra på cruise vil bli høyere. Etter departementets syn er de foreslåtte avgiftene lave/moderate. De vil derfor kun utgjøre en liten andel av reisebudsjettet, slik at etterspørselen ikke påvirkes i særlig grad. Besøksbidraget vil dessuten gå til formål som vil komme de reisende til gode. Det nominelle beløpet er foreslått til 60 kroner. Den foreslåtte prosentsatsen på 3 pst innebærer med tallene fra 2025 at det gjennomsnittlige besøksbidraget per person per døgn vil være omtrent 67 kroner. Kostnaden for de besøkende vil dermed i gjennomsnitt bli litt høyere med prosentsatsen, men forskjellen er liten og beløpet vil være utsatt for prissvingninger.

5 Forslag til forskrift om besøksbidrag for Longyearbyen

Forskrift om besøksbidrag for Longyearbyen

Fastsatt ved kgl. res. av xx. xx. xxxx med hjemmel i lov av 20. juni 2025 nr. 104 om besøksbidrag § 4-1. Fremmet av Justis- og beredskapsdepartementet.

§ 1 Formål

Forskriftens formål er å bidra til å finansiere offentlig infrastruktur og offentlige tjenester som er en forutsetning for reiselivsaktivitet i Longyearbyen, og andre tjenester for reiselivet.

§ 2 Geografisk virkeområde

Forskriften gjelder innenfor Longyearbyen arealplanområde.

§ 3 Besøksbidrag ved overnatting

Alternativ 1:

Den som overnatter i Longyearbyen på hotell, hotellskip og annen overnattingsvirksomhet, eller leier rom, leilighet, hytte eller hus skal betale et besøksbidrag på 60 kroner per person per overnattingsdøgn. Departementet kan endre størrelsen på beløpet nevnt i første punktum.

Alternativ 2:

Den som overnatter i Longyearbyen på hotell, hotellskip og annen overnattingsvirksomhet, eller leier rom, leilighet, hytte eller hus skal betale et besøksbidrag som utgjør et prosentvist påslag på 3 prosent av vederlaget som betales for overnattingen. Departementet kan endre prosentsatsen som nevnt i første punktum.

Andre til fjerde ledd gjelder for begge alternativer:

Første ledd gjelder der kunden disponerer overnattingsstedet mellom kl. 24:00 og 06:00 og under 30 dager sammenhengende.

Besøksbidragsplikten oppstår når overnattingen begynner.

Besøksbidraget skal spesifiseres i fakturaen for overnattingen.

§ 4 *Besøksbidrag for cruise*

Den som går i land fra eller går ombord i konvensjonelle cruiseskip eller ekspedisjonscruiseskip i Longyearbyen, skal betale et besøksbidrag på 180 kroner. Betalingsplikten gjelder bare ved første gangs i land- eller ombordstigning. Departementet kan endre størrelsen på beløpet nevnt i første punktum.

§ 5 *Unntak fra plikten til å betale besøksbidrag*

Plikten til å betale besøksbidrag etter § 3 første ledd gjelder ikke innkvarterte arbeidere på brakkehotell, for fastboende i Longyearbyen, for gjester ved gjester ved overnattingstilbud drevet av utdannings- og forskningsinstitusjoner eller for ansatte i reiselivsnæringen i Longyearbyen som må bo på overnattingsvirksomhet som nevnt i § 3 første ledd.

Plikten til å betale besøksbidrag etter § 4 gjelder ikke for mannskap og ansatte på konvensjonelle cruiseskip eller ekspedisjonscruiseskip, eller for mannskap og passasjerer på dagsturbåter.

§ 6 *Innbetaling av besøksbidrag til Longyearbyen lokalstyre*

Den som mot betaling tilbyr overnattingstjenester som nevnt i § 3 første ledd, eller omsetter cruisetjenester som nevnt i § 4, skal kreve inn besøksbidraget og betale det inn til Longyearbyen lokalstyre.

Innbetaling etter første ledd skal skje hvert kvartal.

§ 7 *Opplysningsplikt*

Overnattingsvirksomheter i Longyearbyen og de som omsetter cruisetjenester skal hvert kvartal gi Longyearbyen lokalstyre, eller den Longyearbyen lokalstyre bestemmer, nødvendige opplysninger for å kontrollere grunnlaget for fastsetting, beregning og betaling av besøksbidrag etter § 3 første ledd og § 4.

Private utleierye av rom, leiligheter, hytter eller hus etter § 3 første ledd skal hvert kvartal gi Svalbard skattekontor opplysninger om inntekter fra utleien, antallet utleiedøgn og antallet gjester.

Longyearbyen lokalstyre og Svalbard skattekontor kan ved behov kreve ytterligere opplysninger om utleievirksomhet og cruisetjenester som nevnt i første og andre ledd.

§ 8 *Tvangsmulkt*

Ved brudd på opplysningsplikten etter § 7 kan Longyearbyen lokalstyre ilegge den ansvarlige en daglig, løpende tvangsmulkt frem til plikten oppfylles.

Tvangsmulkten kan ikke settes høyere enn fem ganger rettsgebyret per dag.

Den samlede tvangsmulkten fastsettes på grunnlag av subjektets omsetning.

Forvaltningslovens regler i § 51 gjelder ved ileggelse av tvangsmulkt etter første ledd.

§ 9 *Forfalt besøksbidrag og forsinkelsesrenter*

Forfalt besøksbidrag er tvangsgrunnlag for utlegg.

Ved forsinket betaling av besøksbidrag til Longyearbyen Lokalstyre skal den avgiftspliktige betale rente etter forsinkelsesrenteloven.

§ 10 *Regnskap for bruk av midlene*

Longyearbyen lokalstyre skal hvert år legge frem regnskap for bruken av inntektene etter denne forskriften for departementet.

§ 11 *Ikrafttredelse*

Forskriften trer i kraft 1. januar 2027.